

somhed. I en Kreds af sine Tilhængere lod han en Ytring falde om, at den Minister i hvert Fald syntes at vide, hvad han skyldte sin Stilling som Kirkens officielle Tilsynsmand. Fra alle Sider var man enig om, at det ikke mindst nu var magtpaaliggende at søge gennemført en værdig og fuldkommen saglig Forhandling af de foreliggende Spørgsmaal og frem for Alt undgaa al personlig Strid og unødigt Op-hidselse.

I denne Forbindelse beskæftigede man sig ogsaa et Øjeblik med Spørgsmaalet om Emanuel Hansted. Det var nemlig bleven fortalt, at han skulde have i Sinde at tage Ordet ved et af Diskussionsmøderne, hvad man gerne vilde have forhindret for ikke at risikere nogensomhelst Art af Skandale. Det var jo nemlig nu desværre en fastslaaet Kendsgerning, at den stakkels Mand var uhelbredeligt sindssyg. Efter Sigende havde hans Familie ogsaa endelig sat sig i Bevægelse for at faa ham erklæret umyndig og indlagt paa et Sindssyge-hospital. Alligevel indsaa' man, at det ikke ret vel gik an — og rimeligvis ogsaa vilde være uklogt — rent ud at forbyde hans Optræden. En saadan Fremgangsmaade vilde let kunne opbringe hans stakkels enfoldige Tilhængere her paa Egnen og bidrage til at forhøje Glansen af den